

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXV 15. STUDENI BROJ 22
A. D. 1904 – A. M. 6032

SADRŽAJ

„Baptistička” gledišta se mijenjaju	327
Stari i novi pogledi na grijeh	327
Pomirenje	328
Ograničeno pričestivanje	329
Daljnja potvrda naše kronologije	330
„Kao anđeli”	331
Je li otkupnina osigurala potpuno uskrsnuće?	332
Hoćemo li se poznavati?	333
One koji mene poštuju ja ću poštivati	334
Efrajimovo sužanjstvo	336

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„BAPTISTIČKA” GLEDIŠTA SE MIJENJAJU

SVJEDOČANSTVO AUGUSTUSA H. STRONGA, D.D., LL.D.

DOKTOR STRONG je autoritet među baptistima, predsjednik njihova glavnog teološkog sjemeništa smještenog u Rochesteru, NY. Njegov javni govor, održan na „Općem denominacijskom sastanku” održanom u Clevelandu (Ohio) prošlog svibnja, imao je odobrenje te skupštine, na što ukazuje njezin „zahtjev” da se propovijed tiska za opću uporabu. Promjene doktrinarnih pogleda na koje on skreće pozornost javnosti stoga se mogu smatrati prihvaćenima od strane baptista općenito.

Nipošto se ne protivimo promjenama pogleda, vjerujući od srca u staru svjetovnu poslovicu: „Mudar se ponekad promijeni, a budala nikad.” Bilo nam je drago kada su naša prezbiterijanska braća zamijenila svoje staro vjerovanje novim, ali žao nam je što su tu temu prikazali neiskreno, govoreći svijetu da se i dalje drže starog vjerovanja – samo su dali novu izjavu o tome.

Naravno, slažemo se s mnogo toga što dr. Strong ima za reći. Poput drugih talentiranih ljudi, on je u stanju iznijeti neke stvari takvim izrazima s kojima se čak ni njegovi neprijatelji i doktrinarni protivnici ne bi mogli u potpunosti složiti, te tako zamaskirati druge stvari sofizmom kako bi zaveo nekritične i povjerljive slušatelje – bilo da su obrazovani ili nepismeni. Sa žaljenjem moramo primijetiti da se takve tendencije – koje se u politici nazivaju „diplomacija”, u poslovnim krugovima „lukavost”, a u običnom govoru „neistina” – sve više uvlače među sve istaknute teologe. Njihov bi izgovor, pretpostavljamo, bila „nužda”.

Kršćanstvo se doduše nalazi u vremenu vjerskog preokreta i transformacije, a tiha prijevara „stare garde” smatra se vrlinom kojom se sprječavaju ozbiljni meteži. Nadamo se da će se generacija koja raste ovim varljivim frazama držati u redu sve dok „stara garda” ne pomre, a tada se može istaknuti da je „naša denominacija malo promijenila svoje poglede u danima vaših očeva bez njihova protesta, a samim time i s njihovim odobravanjem”, te bi tako najradikalnije promjene prošle neosporene od strane masa.

Sve je to velika pogreška – ozbiljno pogrešan put, iako se slijedi s dobrim namjerama. To se svodi na: „Činimo zlo da bi moglo uslijediti dobro: nastavimo sramotiti Boga i prakticirati dvostruko postupanje s našim previše povjerljivim stadima, kako bi naše denominacije mogle zadržati svoj položaj, brojnost i utjecaj, i kako bismo mogli sačuvati svoje dostojanstvo, čast kod ljudi te lak i isplativ posao.”

Ali proučimo te baptističke promjene i uočimo označavaju li one napredak ili nazadovanje, gledano s biblijskog stajališta. Počinjemo s njihovim:

„STARI I NOVI POGLEDI NA GRIJEH”

„Ali naši očevi nisu vidjeli, kao mi, da je čovjekov odnos s Kristom prethodio Padu i da je predstavljao temeljni i modificirajući uvjet čovjekova života. Čovječanstvo je prirodno bilo u Kristu, u kojemu je sve stvoreno i u kojemu sve opstoji. Čak ni grijeh čovjeka nije spriječio Krista da i dalje djeluje u njemu kako bi se suprotstavio zlu i sugerirao dobro. Postojala je unutarnja, kao i vanjska priprema za čovjekovo otkupljenje. U tom smislu, božansko načelo u čovjeku borilo se protiv sebične i bezbožne volje; postojalo je potpuno iskupljenje nasuprot čovjekovoj potpunoj izopačenosti; i prvobitna milost, koja je bila još moćnija od prvobitnog grijeha.”

„Veliko baptističko tijelo postalo je svjesno da 'potpuna izopačenost' sama po sebi nije dovoljan niti ispravan izraz istine; i ta je fraza zastarjela. Smatralo se da stari pogled na grijeh nije uzeo u obzir velikodušne i plemenite težnje, nesebična nastojanja, težnju za Bogom, čak i neobnovljenih ljudi. Iz tog razloga bilo je manje propovijedanja o grijehu i manje osviještenosti o vlastitoj krivnji i osudi. Dobri porivi ljudi izvan kršćanskog kruga često su se pripisivali ljudskoj prirodi, dok su se trebali pripisivati Kristovu duhu koji u njima prebiva. Ne sumnjam da je jedna od radikalnih slabosti naše denominacije u ovom sadašnjem vremenu njezin površnji pogled na grijeh.”

Ovdje nalazimo novu pogrešku uvedenu kao protuotrov za staru. U Bibliji nema niti jedne riječi o „potpunoj izopačenosti”. Baptisti, kongregacionalisti i prezbiterijanci preuzeli su ovu frazu i koncepciju od Calvina. To je očigledan apsurd. Ispravna, biblijska misao je ova: čovjek je toliko pokvaren da ne može sam sebe potpuno oporaviti kako bi ponovno stekao savršenstvo i božansko zajedništvo. Ovo je biblijska tvrdnja – potkrijepljena svim novozavjetnim spisima.

Zašto su sva vjerovanja koja sadrže ovu značajku „potpune izopačenosti” na lošem glasu? Zato što loše utječe na pitanje pogana i dojenčadi – negirajući ideju da bi oni mogli ući u nebo prihvatljivo Bogu bez vjere i ponovnog rođenja. Cijelo vrijeme su se ove kvalitete vjere i preporoda kod roditelja smatrale dovoljnim za njihovu djecu koja umru u djetinjstvu; ali, s idejom vječne muke koja je još uvijek latentno prisutna, moderni mislioci punim srcem odbacuju pomisao da velika masa čovječanstva, osim preporođenih vjernika i njihove djece, hrli u tako strašnu vječnost brzinom od preko 80 000 ljudi svaka dvadeset i četiri sata.

No imajte na umu novu pogrešku; ona je gora od prve utoliko što je suptilnija – manje je vjerojatno da će prosječan um otkriti njezinu sofistiku. Razmislite o tome! „Čovječanstvo je prirodno bilo u Kristu!” Ili je

učeni gospodin tužno zbunjen oko te teme, ili se svim silama trudi zbuniti druge. Da je gospodin mislio reći kako je božanska milost planirala univerzalno otkupljenje prije nego što se dogodio pad i da će u dogledno vrijeme i na neki način cijela rasa dobiti udio u toj blagoslovljenoj pripremi, bio bi u potpunosti suglasan s nama u pogledu biblijskih učenja. Da je mislio ovo, pretpostavljamo da bi to i rekao.

Poričemo da je „čovječanstvo prirodno bilo u Kristu”. Kad je Adam bio savršen, nije trebao biti u Kristu, jer je kao bezgrešan i stvoren na božansku sliku imao odnos sa svojim Stvoriteljem bez posrednika. Grijeh i njegova kazna učinili su neophodnim Posrednika i njegovo djelo: (1) pomirenje za naše grijeha i (2) oslobađanje voljnih i poslušnih od kazne grijeha, smrti.

Je li dr. Strong zaboravio riječi apostola, koje ukazuju na djelo križa kao prethodnu bit za povratak grešnika Bogu? Čujte – „Kada smo još bili neprijatelji, pomirili smo se s Bogom smrću njegova Sina.” (Rim. 5:10.) „Prijateljstvo sa svijetom neprijateljstvo je protiv Boga.” (Jak. 4:4.) „Svijet mudročću ne poznaje Boga.” (1. Kor. 1:21.) „Sveti Oče, svijet te nije upoznao, ali ja sam te upoznao.” (Ivan 17:25.) „Cijeli svijet leži u Zlome.” (1. Ivanova 5:19.) „Vaš je otac davao, jer njegova djela činite.” (Ivan 8:44.) „Vi ste djeca gnjeva kao i drugi.” (Efež. 2:3.) „Osuda je prešla na sve jer su svi sagriješili.” (Rim. 5:12.) Bili ste „bez Boga i bez nade u svijetu.” (Efež. 2:12.) „Ako je tko u Kristu, novo je stvorenje; staro je prošlo i sve je postalo novo.” (2. Kor. 5:17.) Misli li dr. Strong da svi baptisti nisu toliko upoznati sa svojim Biblijama da se neće sjetiti ovih i mnoštva drugih istaknutih izjava? Ili misli da će baptistički narod njegove izjave smatrati nadahnutijima od izjava našega Gospodina i njegovih apostola? U nedoumici smo – koje od toga?

Pogledajte apostolov argument u pogledu Kristova odnosa prema svijetu i svemiru. Daleko od nagovještavanja da je svijet već u Kristu, apostol izjavljuje da će, „u rasporedu punine vremena [Milenija]” Bog „sakupiti sve u jedno u Kristu.” – Efež. 1:10.

Obratimo pažnju na nova baptistička gledišta o „Pomirenju”. Dr. Strong kaže:

„POMIRENJE”

„Moramo također priznati da su naše predodžbe o Kristovom pomirenju pretrpjele neke promjene. Ipak, ta je promjena bila u prirodi temeljnijeg razumijevanja značenja pomirenja i njegove nužnosti kao zakona univerzalnog života. Našim očevima pomirenje je bilo puka povijesna činjenica, žrtva prinesena u nekoliko kratkih sati na križu. Bila je to doslovna zamjena Kristove patnje za našu, plaćanje našeg duga od strane drugoga, i na temelju te isplate dopušteno nam je da

budemo slobodni. Te patnje su uskoro bile gotove, a pjesma 'Otkupljujuće djelo ljubavi' izražava vjernikovu radost u dovršenom iskupljenju. Ali to je samo dio istine.”

„Pomirenje je, kao i svaka druga doktrina kršćanstva, životna činjenica; a takve se životne činjenice ne mogu strpati u naše definicije, jer su veće od bilo koje definicije koju možemo uobličiti. Pomirenje je zamjena u tome što je drugi učinio za nas ono što smo mi trebali učiniti, ali nismo mogli učiniti, i pretrpio je za nas ono što smo mi zaslužili pretrpjeti, ali nismo mogli pretrpjeti bez gubitka svetosti i sreće uvijek i zauvijek. Ali Kristovo djelovanje i patnja nije nešto izvanjsko i nama strano. On je kost od naše kosti i meso od našeg mesa; nositelj naše ljudskosti; da, sam život rase. Život koji je živio u Palestini i smrt koju je podnio na Kalvariji bili su otkrivenje jedinstva s čovječanstvom koje je prethodilo Padu. Budući da je tako od početka s nama povezan, trpio je u svim ljudskim grijesima; u svoj našoj nevolji on je bio pogođen; tako da psalmist može reći: 'Blagoslovljen Bog koji svaki dan nosi naš teret, Bog našeg spasenja.' Stoga ideji ZAMJENE dodajemo ideju DIJELJENJA; i vidimo u križu, ne toliko samo pomirenje, koliko otkrivenje pomirenja.”

„Kristove patnje nas dublje obuzimaju kada u njima vidimo izraz dviju velikih istina: da svetost mora odrediti kaznu za nasljedovanje grijeha; i da ljubav mora podijeliti tu kaznu s prijestupnikom.”

Ne možemo pobjeći od uvjerenja da autor gornjih riječi nije želio da njegovi slušatelji razumiju njihovo značenje; – da je želio ponoviti riječi „pomirenje” i „zamjena” kako bi ostavio dojam da još uvijek drži misli pokrivene tim riječima, ali da je sada imao više, u istom smjeru. Suprotno je, uvjereni smo, istina. Ovaj D.D., kao i svi pod utjecajem „više kritike” i teorija evolucije, izgubio je vjeru u biblijsku pripovijest o primarnom bezgrešnom stanju u Edenu, kada su naši praroditelji bili na Božju sliku, iz čega su pali u grijeh i njegovu kaznu smrti, od koje su bili otkupljeni dragocjenom Kristovom krvlju kao čovjekovom zamjenom, izvršavajući pomirenje pred Bogom za prvobitni grijeh.

Čini se da gospodin izvrće jednostavnu riječ pomirenje, i kao da želi da shvatimo da su Bog i njegova stvorenja oduvijek bili jedno ili u skladu, a da čovjek to nije znao i neprikladno je pretpostavio da je pod „prokletstvom” i da treba Otkupitelja. Čini se da je ovo gledište da Kristov križ nije bio neophodan da bi se osigurala Božja naklonost, već je bio koristan kao dokaz čovjeku da ga je Bog uvijek ljubio, te da ga Bog nikada nije „prokleo” ili „osudio” i odbacio od božanske naklonosti. Ovo je novo gledište uobičajeno među svećenicima svih škola i denominacija – gledište bez otkupnine, koje poriče da nas je Gospodin kupio. – 2. Petr. 2:1; 1. Kor. 7:23.

Argumenti su lukavo namješteni i varljivi. Doktor ne izlazi hrabro i ne kaže: Naše nove teorije u potpunosti ignoriraju i odbacuju doktrinu o pomirenju grešnika zamjenom za otkupninu, već vam umjesto toga nudi misao da naša rasa nikada nije bila savršena, stoga nikada nije pala od savršenstva i božanske naklonosti, stoga nikad nisu grijeshili više nego što je Bog očekivao da bi trebali, stoga nije bilo potrebno nikakvo iskupljenje od grijeha niti oslobađanje od posebne kazne za grijeh, jer je nema; i priča Postanka o padu i osudi, i sva ponavljanja Gospodina i apostola u istom smjeru su obična laž, kao što smo svi mi učeni „viši kritičari“ nedavno otkrili.

Umjesto da se tako jasno kaže narodu, čini se da se vodi obrnuta politika, kao i obično – politika zbunjivanja naroda složenim izjavama. Ipak, moguće je da je doktor Strong zbunjen i samo daje sve od sebe. Sljedeća izjava iz njegove propovijedi daje nam tračak nade, iako ostavlja prikaz u cjelini još nejasnijim. On kaže:

„Moralni utjecaj pomirenja duboko je zavladao našim umovima, i mi smo u opasnosti da zaboravimo da je Božja svetost, a ne spasenje ljudi, ono što to prvenstveno zahtijeva. Kada dijeljenje isključuje zamjenu, kada pomirenje čovjeka s Bogom isključuje pomirenje Boga s čovjekom, kada je jedini osigurani mir mir u grešnikovu srcu i ne razmišlja se o tom miru s Bogom koji je prvi cilj pomirenja koje treba osigurati, tada je cijeli naš evanđeoski sustav oslabljen, Božja se pravednost ignorira, a čovjek se praktički stavlja na mjesto Boga.”

OGRANIČENO PRIČEŠĆIVANJE BAPTISTA

O ovoj temi dr. Strong je rekao:

„Ako me pitaju drže li se baptisti još uvijek ograničenog pričešćivanja, odgovaram da se naše načelo nije promijenilo, ali da mnogi od nas primjenjuju načelo na drugačiji način od onoga naših očeva. Vjerujemo da krštenje logično prethodi Večeri Gospodnjoj, jer rođenje prethodi hranjenju, a prepород prethodi posvećenju. Vjerujemo da je redosljed uredbi važna točka kršćanske doktrine i stoga ga naviještamo i pridržavamo ga se, u našem propovijedanju i u našoj praksi. Ali mi ne pretvaramo Gospodnju večeru u sudnicu, niti pretvaramo službenike crkve u detektive. Mi poučavamo istinu i očekujemo da će istina pobijediti. Ljubazni smo prema svima koji dođu među nas i očekujemo da će i oni zauzvrat imati ljubaznost poštovati naša uvjerenja i postaviti se u skladu s njima. Ali ovdje postoji opasnost da se oslobodimo svojih sidrišta i odlutamo u ravnodušnost s obzirom na uredbe. Nedavno zagovaranje otvorenog crkvenog članstva samo je logična posljedica prethodnog ustupanja otvorenog zajedništva. Ali uvjeren sam da je ova nova doktrina ograničena na nekolicinu među nama.”

„Samo je jedna vojska Boga živoga, iako postoje mnoge podjele. Možemo naglasiti naše jedinstvo s drugim kršćanskim tijelima, a ne razlike među nama. Možemo ih smatrati crkvama Gospodina Isusa, iako su nepravilno konstituirane.”

Ovdje vidimo dobronamjernu zabunu. Baptistička tvrdnja iz prošlosti je ili točna ili pogrešna. Njihovo stajalište u prošlim godinama bilo je ono biblijsko da postoji samo jedno tijelo Kristovo – jedna Crkva, od mnogo članova, na mnogim mjestima. Sada dr. Strong govori o „drugim kršćanskim tijelima.” Postoje li druge glave tim drugim „tijelima”? Apostol je pisao o „jednom tijelu,” Crkvi, i jednoj „glavi,” Gospodinu. (Rim. 12:5.) Jesu li se stvari promijenile otkako nam je dan taj nadahnuti zapis? Mislimo da ne. Svaka glava i svako tijelo mora tvrditi da je Krist; ali kako postoji samo jedan, tvrdnje moraju biti lažne i podnositelji zahtjeva moraju se zavaravati.

Očigledno je da baptisti sve više i više ulaze u sektaštvo – i to na njihovu štetu, iako su skloni slavi u tome. Sveto pismo osuđuje papinstvo kao lažno „tijelo” pod lažnom „glavom” – kao Antikrista ili krivotvorinu prave Glave i njegova tijela, prave Crkve. Baptisti su jednom jasno vidjeli ovu poantu. Zašto ne mogu vidjeti, također, da svaki sistem ili tijelo osim jednog mora biti lažan, mora biti imitacija tog jednog? I da je glava svakog takvog sistema, bilo Papa ili prezbiterij ili konferencija ili ministarska zajednica, lažna glava iznad lažnog ili podmetnutog tijela, i predstavlja jednog od mnogih antikrista ili lažnih Kristova koje je veliko proročanstvo našeg Gospodina predvidjelo za žetvu ovog evanđeoskog doba. – Mat. 24:24.

Poteškoća s našom baptističkom braćom po ovoj temi je njihova pogreška u brkanju krštenja vodom sa stvarnim krštenjem, i Crkve čija su imena zapisana na zemlji s pravom Crkvom, „čija su imena zapisana na nebu.” – Hebr. 12:23; SVANUČE Svez. VI., pogl. 10.

BAPTISTI I KRISTOV DOLAZAK

O ovoj temi, opaske dr. Stronga zahtijevaju našu srdačnu podršku. On kaže:

„Vjera u drugi Kristov dolazak izgubila je utjecaj na mnoge baptiste u naše vrijeme. Ali još uvijek služi za poticanje i opominjanje velikog tijela, i nikada se ne možemo osloboditi njezina ozbiljnog i moćnog utjecaja. Krist dolazi, to je istina, u pedesetničkim probuđenjima i razaranjima Jeruzalema, u reformacijskim pokretima i političkim prevratima, ali to su samo prethodnici drugog i doslovnog i konačnog povratka Krista, da kazni zle i dovrši spasenje svog naroda. Taj dan za koji su stvoreni svi drugi dani bit će radostan dan za one koji su se dobro borili i vjeru sačuvali. Očekujmo i ubrzajmo dolazak Božjeg dana. Jakobiti iz Škotske nikada nisu prestali s radom i žrtvama za povratak svog kralja. Njihova strastvena

odanost njegovoj stvari odvela je stotine njih u progonstvo i smrt. Nikad nisu kušali vino a da nisu zavjetovali svog odsutnog princa; nikad se nisu pridružili pjesmi a da nisu obnovili zakletve vjernosti. U mnogim zatvorskim ćelijama i na mnogim bojnim poljima odzvanjalo je:”

„Slijediti tebe, slijediti tebe, tko te ne bi slijedio?

Dugo si nas volio i pošteno nam vjerovao:

Charlie, Charlie, tko te ne bi slijedio?

Kralj srca gorštaka, lijepi princ Charlie!”

„Tako su pjevali, tako su ga pozivali, sve dok napokon nije došao. Ali ta čežnja za danom kada će Charlie ponovno doći k njima bila je slabašna i slaba u usporedbi s čežnjom istinskih kršćanskih srca za

dolaskom njihova Kralja. Charlie je došao, samo da pretrpi poraz i osramoti svoju zemlju, ali Krist će doći, okončati dugu tugu svijeta, dati pobjedu istini, dati vječnu nagradu vjernima.”

„Ipak, Gospodine Isuse, dođi!

Nado svih naših nada,

Povedi svoj narod kući!

Dugo, tako dugo, stenje zemlja,

Prokleta ratom, poplavom i oskudicom,

Uzdiše za svojim otkupom.

Stoga dođi, molimo se svakodnevno,

Donesi dan uskrsnuća,

Obriši prokletstvo stvaranja!”

DALJNJA POTVRDA NAŠE KRONOLOGIJE

KADA god je napadnuta bilo koja točka Sadašnje istine, čini se da je rezultat izbacivanje njezine veće snage i ljepote. Ovo se ponovno dogodilo, u vezi s nedavnim preispitivanjem točnosti kronologije predstavljene u MILENIJSKOM SVANUĆU, sv. II., spomenuto u našem broju od 1. listopada, stranica 296.

Ovdje predstavljeni dijagrami i priložena objašnjenja potječu od tri različita brata – dva u Glasgowu i jednoga u Londonu. Svaki ima svoje osobitosti, ali svi pokazuju paralele dodatne onima prikazanim u SVANUĆU, sv. II., i svi služe jednoj svrsi potvrđivanja kronologije prikazane u tom svesku, kao jedine moguće i dosljedne biblijske kronologije, na kojoj je jedino moguće uskladiti sve različite linije proročanstava. Kao što je navedeno u SVANUĆU, Svez. II., biblijska kronologija predstavlja dovoljno poteškoća da zahtijeva vjeru da nam je Bog namjeravao dati mjerenje vremena.

Pouka iz popratnih dijagrama je da takve paralele ne bi bile moguće da je jedan od naših istaknutih datuma izmijenjen. Na primjer, razlika od dvije godine između kraja 6000 godina, 1872. godine po Kr. i početka antitipskog razdoblja jubileja, 1874. po Kr., koji smo u SVANUĆU II. objasnili da implicira da je Adam bio oko dvije godine bez grijeha u Edenu, ovi dijagrami pokazuju da je potrebno ispuniti mjere. Naš datum za početak AD i događaji povezani s rođenjem i smrću našeg Gospodina su potvrđeni i ovim paralelama. To se za godinu i tri mjeseca razlikuje od datuma biskupa Ushera iz naše zajedničke verzije Biblije, a za dvije godine i devet mjeseci razlikuje se od revidiranih datuma današnje učenosti. To je postignuto obilježavanjem 36. godine po Kr. kao kraja „70 tjedana” Izraelove naklonosti i datuma kada je evanđelje stiglo do Kornelija.

DIJAGRAM BR. 1 pokazuje da je razdoblje od vremena pada do 36. godine po Kr., 4162 godine, označeno točno u svom središtu zakletvom vezanim

savezom sklopljenim s Abrahamom: „U tebi i u tvome sjemenu bit će blagoslovljena sva plemena na zemlji.” Ovo ne samo da potvrđuje ispravnost našeg postavljanja rođenja našega Gospodina, već i ispravnost cijele kronologije koja vodi do tog datuma: jer se čini gotovo nevjerojatnim da bi se takva ravnomjerna podjela mogla dogoditi slučajno. DIJAGRAM br. 2 još je jedna ilustracija iste lekcije. Vidi također SVANUĆE, SV. II.

MATEMATIČKA DEMONSTRACIJA

(VIDI SVANUĆE, SVEZAK II., STRANICE 42-54.)

- Od stvaranja do potopa: 1656 godina
- Patrijarhalno doba (tj. od potopa do smrti Jakova): 427 godina
- Židovsko doba do kraja milosti, 36. godina poslije Krista: 1849 godina
- Ukupno: 4164 godine
- Manje „Nevine godine”: 2 godine
- Rezultat: 4162 godine
- Sredina razdoblja, naime, jedna polovica: 2081 godina

I. RAZDOBLJE

- Od stvaranja do potopa: 1656 godina
- Od potopa do saveza: 427 godina
- Ukupno: 2083 godine
- Manje godina nevinosti: 2 godine
- Suma: 2081 godina

II. RAZDOBLJE

- Od Abrahama do Zakona: 430 godina
- Izrael u pustinji: 40 godina
- Do podjele Kanaana: 6 godina
- Razdoblje sudaca: 450 godina
- Razdoblje kraljeva: 513 godina
- Razdoblje pustošenja: 70 godina

- Od tada do 1. godine po Kr.: 536 godina
- Od 1. do 36. godine po Kr.: 36 godina
- Ukupno: 2081 godina

DIJAGRAM BR. 3 – Ovaj dijagram pretpostavlja da su u božanskom planu Adamov dan (Post 2:17) i „Kristov dan” svaki bili tisuću godina dugi: kao što apostol izjavljuje, „dan kod Gospodina je tisuću godina.” Adamov „pad” u smrt bio je u potpunosti izvršen sedamdeset godina prije kraja njegova „dana,” i vjerojatno će Krist izvršiti potpuno uzdizanje Adama i njegove rase (ili svih njih koji su spremni poslušati potrebne pravedne uvjete) prije kraja tisućljetnog dana.

Ovaj dijagram gleda na Milenij kao početak na kraju „Vremena pogana,” listopad 1914., i pokazuje da je međuprostor, 5040 godina, točno dva puta „sedam vremena”; i više od toga, označava prekretnicu kao 606. pr. Kr., kao i završnu točku 1914. godine. Ne čini li se da je Gospodin tako uredio ovu stvar, i da nam je sada skrenuo pozornost na nju da je podijelimo kućanstvu vjere za njihovu utjehu i ohrabrenje u zgodnom trenutku? Sigurno jest. Također ćemo primijetiti da svi ovi izračuni uključuju iste dvije godine edenske čistoće. „Pad” se drži istaknutim: sve mjeri od njega. Usporedi SVANUĆE, sv. II., pogl. 4.

DIJAGRAM br. 4 u nekim detaljima slični br. 3, ali je u cjelini sasvim drugačiji. On promatra stvari s drugog biblijskog stajališta, uzimajući 1874. godinu po Kr. za datum Milenija, kao što pokazuju ciklusi jubileja i razna druga proročanstva. – Vidi SVANUĆE, sv. II., pogl. 6, i sv. III., pogl. 5.

Naši čitatelji već su upoznati s prezentacijama toga od njegove sredine 625. pr. Kr. do desnog kraja. (SVANUĆE II., str. 185, 186.) Nove značajke nalaze se lijevo od središta: nisu nove u smislu da proturječe ili mijenjaju bilo što već viđeno, već nove u smislu da nam skreću pozornost na velike harmonije božanskog

plana koje prije nisu primijećene, a koje u potpunosti potvrđuju naša prethodna otkrića.

Posljednja linija na slici također je zanimljiva, pokazujući podjelu cijelog razdoblja od 7000 godina u središtu 625. pr. Kr., datum posljednjeg predodžbenog jubileja koji je Izrael ikad slavio – samo devetnaest godina prije „sedamdesetogodišnjeg pustošenja” zemlje, od koje nisu imali priliku slaviti jubilej, čak i da su to željeli učiniti, budući da je njihova zemlja uvijek bila pod vrhovnom kontrolom tuđinskih vlada. Kako je veličanstvena pomisao da veliki antitipski ciklus nije propao – da je brojao do svog ispunjenja 1874. godine po Kr., i da je tu zapravo započeo pravi jubilej nad jubilejima – da Gospodinov narod čak i sada puše u jubilejske trube, najavljujući „vrijeme je blizu,” a promjena vlasništva je predviđena za listopad 1914. Ne dokazuju li ove cifre u obliku lastinog repa (onoliko koliko vjera može očekivati dokaz) da smo u pravu glede kronologije na kojoj se temelje ove stvari – ovaj dokaz datum 625. pr. Kr., jer je prethodni, broj 3, dokazao datum 606. pr. Kr.?

„Kako je čvrst temelj, vi sveci Gospodnji, postavljen za vašu vjeru u njegovu izvrsnu Riječ.”

Nema ničeg usiljenog ili izmišljenog u ovim dijagramima, njihovim dedukcijama i zaključcima. Oni su gotovo hladni u svojoj stvarnosnosti. Pa ipak, kako je to smisljeno i drago nama koji vjerujemo i razumijemo njihov značaj. Oni također dolaze u vrijeme kada „lažno takozvana znanost” vrši posebne napade na kronologiju Božje Riječi i čini te napade primjenjivima na Bibliju kao cjelinu – u vrijeme kada tisuće na našoj strani padaju u skepticizam. Zahvaljujmo s poštovanjem Darovatelju svakoga dobra i sve više zvučimo hvale onoga koji nas je „iz tame pozvao u svoje čudesno svjetlo,” te sve više cijenimo i koristimo naše povlastice kao njegovih veleposlanika i slugu predajući „hranu u pravo vrijeme” svim članovima „domaćinstva vjere.”

„KAO ANĐELI”

MEĐU Židovima bile su tri posebne stranke. Najveći i u svakom pogledu najvažniji od njih bili su poznati kao farizeji, koji su vjerovali u budući život, koji će se postići uskrsnućem u nekom budućem vremenu, na koje su čekali. Drugi po važnosti, ali mnogo manji, bili su saduceji, koji su se hvalili svojom intelektualnom oštromnošću, tvrdeći da čovjek kada umre nema nikakve prednosti nad zvijerima, osim u počastima koje se iskazuju njegovom lešu – ne vjerujući u uskrsnuće ili budući život bilo koje vrste, ne vjerujući također da postoje anđeoska bića duhovnog reda, držeći se krajnje materijalističkih pogleda, ne vjerujući ništa što ne bi mogli razumjeti svojim prirodnim osjetilima. Treća strana, eseni, prihvatili su Platonova poganska učenja, ne vjerujući u uskrsnuće i tvrdeći da

je čovjek nakon smrti življi nego prije. Ova sekta ili stranka, iako ju je Josip Flavije spomenuo nešto kasnije od vremena našega Gospodina, bila je toliko mala u danima našega Gospodina i apostola da se ne spominje ni jednom u Novom zavjetu.

Farizeji, brojna stranka, ortodoksni u to vrijeme, bili su glavni protivnici našeg Gospodina u raspravi i inače; ipak, kao što zapisi pokazuju, nisu ga uspjeli uhvatiti u zamku, iako su njihovi sposobni ljudi bili stavljeni u prvi plan s ovim ciljem – da bi mogli pokazati da su učenja našeg Gospodina nelogična ili nerazumna do određenog stupnja, i tako slomiti njegov utjecaj na obične ljude; ili, ako to ne učine, da bi ga mogli uhvatiti u njegovim riječima i imati priliku za optužbu protiv njega pred rimskim namjesnikom, i

tako izvršiti politički pritisak da se zaustavi njegova služba. Bilo je to u takvoj prilici, nakon zbunjenosti farizeja, da su saduceji istupili na čelo s pitanjem za koje su bili potpuno uvjereni da će zbuniti našeg Gospodina u prisutnosti naroda, i ne samo pokazati da je njegov stav nelogičan, nego da će biti ponosni na svoje postignuće kao filozofi i učitelji koji su nadređeni, ne samo Isusu, nego i farizejima.

ČIJA ĆE ONA BITI ŽENA?

Židovski je zakon predviđao određena nasljedstva za svakog sina, a ambicija svakoga bila je ovjekovječiti vlastitu obitelj. To je Zakon uveo, propisujući da nakon smrti bilo kojeg muškarca bez djece, njegov brat, ako ga je imao, treba ovjekovječiti njegovo nasljedstvo za njega tako što će uzeti udovicu za ženu. Vješto postavljeno pitanje saduceja pretpostavljalo je sedam braće, od kojih se prvi oženio i umro bez djece, a ženu je uzeo njegov brat, i tako sve dok čitava sedmorica nisu bili muževi jednoj ženi. Na kraju je žena umrla. Tko bi od ove sedmorice mogao tražiti ženu u uskrsnuću? Činilo se da pitanje pokazuje apsurdnost u doktrini budućeg života, implicirajući da će biti takva zbrka da je čitava vječnost neće moći ispraviti.

Odgovor našeg Gospodina je bio: „Griješite ne poznavajući Pisma, niti Božju snagu.” Drugim riječima, poteškoće saduceja proizašle su iz činjenice da nisu razumjeli Sveto pismo koje se odnosi na buduću život nakon uskrsnuća, niti su dali odgovarajuću težinu Božjoj sili, koja je sasvim sposobna nadvladati svaku poteškoću koju se može zamisliti. Naš se Gospodin možda tu zaustavio, dajući nimalo nerazuman zaključak da njegovim slušateljima nedostaje odgovarajuće znanje o predmetu koje bi im omogućilo da jasno shvate sve što bi on mogao reći o tome. Ali umjesto da se čini da izbjegava pitanje, i dapače, s ciljem da rasvijetli tu temu nama koji ćemo doći poslije, naš Gospodin je objasnio stvar, govoreći: „Djeca [ljudi] ovoga svijeta [doba] se žene i udaju se; ali oni koji se budu smatrali dostojnima da dobiju onaj svijet [doba] i uskrsnuće od mrtvih niti se žene niti udaju.”

Istina, proslavljena Crkva se neće ženiti, ali ovdje se ne spominje klasa Crkve, klasa Nevjeste. Pitanje se nije odnosilo na svece, već na bilo koje obične Židove pod Zakonom, na koje bi ilustracija mogla biti u bilo kojoj mjeri primjenjiva.

Ništa u ilustraciji ne implicira da su žena ili bilo koji od njezinih muževa bili sljedbenici Gospodina ili u bilo kojem smislu riječi „sveci.” Stoga odgovor našeg Gospodina treba shvatiti s ovog stajališta. Nije rekao, Moji se učenici neće niti ženiti niti udavati, niti da će oni koji me vjerno slijede imati takva iskustva, ali je dao svoj odgovor širok kao što su saduceji dali svoje pitanje: učinio je odgovor primjenjivim svim Židovima. Istina, također, grčki se član pojavljuje prije

riječi uskrsnuće u pitanju i također u odgovoru, ali to ne bi bio čvrst dokaz da se mislilo na posebno ili glavno uskrsnuće osim što se dva uskrsnuća spominju u kontrastu. Doista, razliku između uskrsnuća Crkve i uskrsnuća svijeta naš Gospodin još nije naučavao – nije bila postavljena sve do Pedesetnice. Stoga saduceji nisu mogli znati pozvati se na to. Vjerojatno su znali da je naš Gospodin probudio neke mrtve, kao što su to učinili proroci iz davnina, pa su se vjerojatno referirali na anastasis budućnosti kao suprotnost i razliku od bilo kojeg privremenog buđenja sadašnjeg vremena.

JE LI OTKUPNINA OSIGURALA POTPUNO USKRSNUĆE?

Pitamo se, dakle, što je naš Gospodin mislio ograničivši svoj odgovor na „one koji će se smatrati dostojnima zadobiti to doba i uskrsnuće”? Zar se cijeli svijet neće smatrati dostojnim da dobije potpuno uskrsnuće? Nije li smrt našeg Gospodina kupila potpuno uskrsnuće za sav rod? Mi odgovaramo, ne. Smrt našeg Gospodina bila je pomirenje, zadovoljština, kojom će grijesi cijeloga svijeta biti poništeni, i kojom se, stoga, cijeli svijet može probuditi iz sna smrti i izvesti iz velikog zatvora, groba. Ali takvo buđenje i izlaženje je s ciljem njihovog prosvjetljenja, kako bi svi mogli doći do spoznaje istine s namjerom da takvim znanjem i poslušnošću njemu mogu biti spašeni, oporavljeni, potpuno oslobođeni svih slabosti i nesavršenosti – dovedeni postupno korak po korak, gore, gore, gore, iz grijeha i uvjeta smrti do punog savršenstva i uvjeta života; i to stanje apsolutnog savršenstva ili život od mrtvih je uskrsnuće.

Podizanje će se odvijati tijekom tisuću godina od vremena buđenja pojedinca dok on ne postigne potpuno savršenstvo ljudske prirode – sve što je izgubljeno u Adamu. Tada će uskrsnuti – to će predstavljati njegovo uskrsnuće. Tako će on stići do „onog svijeta,” tog savršenog razdoblja koje je Bog zamislio da će biti krajnje i vječno stanje svih koji ga vole i slušaju ga. Ali neki će biti probuđeni iz groba koji se neće smatrati dostojnima da postignu takvo uzdizanje do savršenstva, mentalnog, moralnog i fizičkog, zbog njihovog neuspjeha da odgovore na blagoslovljene povlastice i utjecaje tog vremena.

Sada, što se tiče onih koji će, na kraju milenijskog doba, pokazati svoju poslušnost Gospodinu, i koji će se smatrati dostojnima tog savršenog stanja, i da sami budu savršeni, podignuti iz smrti – takvi se neće ženiti ni udavati. Gospodin ne kaže što će biti međustanje tijekom milenijskog doba, a to nas ostavlja da zaključimo da će čovječanstvo i žene, probuđeni iz groba u potpuno istim uvjetima u kojima su ušli u nj, posjedovati iste spolne razlike kao u sadašnje vrijeme. Kakvi će biti propisi tog vremena nije nam rečeno, ali imamo povjerenja u Gospodina da će on biti u izobilju

sposoban mudro upravljati tijekom čovječanstva za njihovu korist, pouku i uzdizanje.

Završetak procesa uzdizanja, kraj milenijskog doba, označit će promjenu u ljudskoj konstituciji postupnim razvojem, promjenu tako veliku da će do tog vremena oni koji će biti spremni prijeći iza milenijskog doba u vječna stanja neće samo biti savršeni u smislu i stupnju u kojem je Adam bio savršen prije nego što je sagriješio, već i prije nego što mu je majka Eva oduzeta i učinjena zasebnim bićem. Drugim riječima, spolni uvjeti će postupno nestati, i neće ih više biti u čovječanstvu, baš kao što se ne nalaze u anđelima, i kao što nije bilo u ljudima prije nego što je razdvajanje na spolove izvršeno u Edenu u svrhu širenja rase i punjenja zemlje.

SPOLNE RAZLIKE SU PRIVREMENE

Bit će zapamćeno da tijekom prvih tisuću godina nakon pada, ne samo da je život bio mnogo duži nego sada, nego su i rađanja bila mnogo rjeđa nego sada; i stoga pretpostavljamo da će se tijekom milenijskog doba razmnožavanje vrste postupno smanjivati dok pred kraj konačno ne prestane, a čovječanstvo postupno izgubi spolne funkcije. Spol više neće biti potreban; jer čovjek više neće biti sam, kao što je bio u početku, da treba suputnika, jer će cijela zemlja tada biti ispunjena savršenim bićima, a svi zli, nepopravljivi, bit će uništeni. Razumijemo da je na ovo naš Gospodin ukazao, govoreći: „Niti više mogu umrijeti, jer su jednaki anđelima i djeca su Božja, budući da su djeca uskrsnuća.” Kao što anđeli ne umiru, neće umrijeti ni savršena ljudska bića.

Vječni život je Božji dar kroz Krista za cijelu Adamovu rasu koja bi ga primila pod uvjetima apsolutne poslušnosti, a test koji će se održati na kraju milenijskog doba (Otkrivenje 20:7-9) jamčit će da nitko ne preostaje da prijeđe onkraj u savršenu dispenciju osim onih koji, poput anđela, koji su bili testirani, neće biti u opasnosti od pada, i stoga više neće umrijeti. Oni koji prođu tu inspekciju na kraju milenijskog doba bit će prihvaćeni od Oca kao njegova djeca, a posredno ili posredničko Kraljevstvo Krista nad njima će prestati. Oni će postati Božja djeca uskrsnućem – procesima podizanja milenijskog doba, kojim upravlja proslavljeni Krist – isto ono što se drugdje naziva „uskrsnućem po sudovima,” jer će nagrade i kazne za poslušnost ili neposlušnost uslijediti odmah, imajući učinak ograničavanja na pravednost i podizanje iz uvjeta grijeha i smrti.

Primjenjujući ovaj tekst Svetog pisma na taj način na svijet čovječanstva, i njegovo podizanje iz uvjeta smrti tijekom milenija i njegovo postizanje vječnog života i na stanje u kojem više neće biti sklapanja brakova, nemamo želju implicirati da će biti sklapanja brakova u proslavljenoj Crkvi. Naprotiv, Crkva je

udana za Gospodina. Kao stara stvorenja oni su mrtvi; kao nova stvorenja nikada neće biti u braku ni s kim osim s Gospodinom; i kada u uskrsnuću izađu u slavu, čast i besmrtnost, to će biti u uvjetima poput njihova Gospodina, „daleko iznad anđela, poglavarstva i moći i svakog imena koje je imenovano.”

ŠTO JE MOJSIJU POKAZANO KOD GRMA

Nastavljajući iznositi svoj argument protiv saduceja – nastavljajući dokazivati opće uskrsnuće čovječanstva, a ne samo uskrsnuće Crkve – naš Gospodin dodaje: „A to da mrtvi uskrsavaju, pokazao je Mojsije kod grma, kad Gospodina naziva 'Bogom Abrahamovim, i Bogom Izakovim, i Bogom Jakovljevim.' Jer on nije Bog mrtvih, nego živih, jer njemu svi žive.” Da nije bilo pripreme u Božjem planu za podizanje Abrahama, Izaka i Jakova, on nikada ne bi govorio o sebi kao o njihovom Bogu, već bi se prema njima ponašao kao da ne postoje, da ne žive, da nemaju Boga, i da ga nikada neće imati. Isto tako, činjenica da Bog govori o dolazećem blagoslovu preko Abrahama nad svim obiteljima na zemlji dokazuje da s božanskog stajališta, iako su milijarde Zemlje mrtve, svi oni žive za Boga – u njegovoj namjeri, u njegovom planu, u njegovom aranžmanu, koji će se postići i ispuniti kroz Isusa tijekom milenijskog doba.

HOĆEMO LI SE TAMO POZNATI?

Pitanja koja nam se često postavljaju su: Kakvo će znanje jedni o drugima postojati u sljedećem životu? i Hoće li biti komunikacije između nebeskih i zemaljskih klasa?

Odgovaramo da će se poznanstvo sadašnjeg vremena produžiti u sljedeći život, te oživjeti i povećati. Što se tiče onih koji će postići duhovnu razinu bića, tj. Nevjeste, pobjedničke klase, i „djevica, njezinih suputnica, koje je slijede”, inače u Svetom pismu poznate kao „veliko mnoštvo,” budući da su svi na duhovnoj razini oni će moći vidjeti i poznavati jedan drugoga, jer će u tom pogledu biti slična, duhovna bića. Istina, klasa Nevjeste, sa svojim Gospodinom Isusom i Ocem, bit će na božanskoj razini, dok će Veliko mnoštvo, poput anđela, biti na nižoj razini duhovnog bića. Ali sva duhovna bića mogu vidjeti i znati i imati odnose jedni s drugima – ona na božanskoj razini koja su superiorna ne samo po rangu i položaju, već i po tome što će posjedovati urođeni život, besmrtnost, dok će druga posjedovati život koji će biti vječan zbog svoje kontinuirane opskrbe.

Svijet čovječanstva će se međusobno poznavati kao i sada – neki po prethodnom poznanstvu, a neki po upoznavanju. Prema tome, niti jedan od drevnih dostojanstvenika koji će biti prisutni kao savršeni ljudi neće biti nepoznat u tadašnjem svijetu, i stoga bi im trebala neka vrsta predstavljanja, bilo božanskim

čudima koja potvrđuju njih i njihov autoritet ili na neki drugi način. Može se lako zamisliti kako će se svijet upoznati jedan s drugim, baš kao što se takva upoznavanja sada ostvaruju među ljudima. Slična će predstavljanja nedvojbeno biti potrebna i proslavljenim svecima iza zavjese, budući da većina njih nikada nije vidjela ni Gospodina, ni apostole, ni jedni druge.

KOMUNIKACIJA IZMEĐU DUHOVA I LJUDI

Dolazeći sada do posljednje značajke, odgovaramo da će nedvojbeno postojati komunikacija između nebeskih i zemaljskih bića, ne samo tijekom milenijskog doba nego i kasnije. Koliko razumijemo, Otac i nebeski anđeli neće imati nikakve veze s čovječanstvom tijekom milenija, sve do predaje Kraljevstva Božjeg dragog Sina. Ali postojat će komunikacija između klase Kraljevstva, Crkve, s Isusom na čelu, i svijeta čovječanstva pod njihovim nadzorom i uzdižućim utjecajima. Gledajući unatrag u prošlost, vidimo da je Bog komunicirao s Abrahamom i brojnim njegovim prirodnim potomcima preko duhovnih bića, koja su za tu svrhu preuzela ljudski oblik. Ali ne treba očekivati takve manifestacije u budućnosti, jer u božanskom aranžmanu nalazimo drugačiju pripremu.

Nalazimo da je drevne dostojnike kao klasu Bog unaprijed pripremio da služe upravo ovoj svrsi; da bi

oni, nagrađeni ljudskom savršenošću, mogli služiti kao posrednici između duhovnog Kraljevstva i svijeta čovječanstva. Kao što je pisano: „Zakon će izići s gore Siona i riječ Gospodnja iz Jeruzalema.” Uputa će ići od duhovnog Kraljevstva do zemaljskih kneževa, njegovih predstavnika, i bit će priopćena od ovih kneževa svim obiteljima na zemlji, s punom moći i autoritetom u ime Kraljevstva da provede svaki propis, da dobro nagradi dobročinitelje i kazni sve koji ne budu poslušni.

S krajem milenijskog doba, kada će namjerni zlotvori biti odsječeni u drugoj smrti, svijet čovječanstva bit će, poput anđela, posjedujući trajni život i bez spola. Svi će oni biti savršeni ljudi, slični i jednaki stanju drevnih dostojnika tijekom milenija. Kada Kraljevstvo Kristovo bude predano Ocu, vjerujemo da će se uspostaviti slična komunikacija između savršenih ljudi i nebeskih sudova koja je bila uobičajena prije prve neposlušnosti i njezine kazne koja je došla na ljude. Istina, ne znamo posebno o karakteru zajedništva koje je prevladavalo u edenskim vremenima, ali bilo je dovoljno za svaku svrhu, možemo biti sigurni, i takvo će biti zajedništvo budućnosti između savršenog Boga i njegove zemaljske slike, savršenog čovjeka – slično zajedništvu onome koje će se tijekom milenijskog doba odvijati između proslavljene Crkve i njezinih zemaljskih predstavnika, drevnih dostojnika.

„ONE KOJI MENE POŠTUJU JA ĆU POŠTIVATI”

– 2. LJETOPIISA 29:18-31 – 4. PROSINCA –

EZEKIJA se u Gospodnjim očima smatrao jednim od tri najprihvatljivija kralja koji su ikada sjedili na prijestolju Judeje – David i Jošija su druga dvojica. (2. Kraljevima 18:5.) Njegov je slučaj bio još značajniji po tome što je bio sin kralja Ahaza, jednog od najoštrijih kraljeva koji su ikada bili na tom prijestolju – toliko necijenjenog da nije čak ni pokopan u grobnicama kraljeva. Kralj Ahaz je poticao idolopoklonstvo u njegovim najgorim oblicima, a pod njegovom vladavinom kraljevstvo je palo u vrlo nisko stanje u svakom pogledu. U dobi od dvadeset i pet godina Ezekija je, nakon očeve smrti, naslijedio prijestolje, a cijela njegova vladavina bila je reformacija i ukazivala je na iskrenu želju da ugodi Gospodinu.

Tajna razlike između oca i sina nalazi se u činjenici da je majka bila pobožna žena, i bez sumnje je to jedan poseban razlog zašto se njezino ime, Abija, spominje u Svetom pismu. Ime znači: „Moj otac je Jehova” i implicira da su jedan ili oba njezina roditelja bili pobožni i bogobožni. Ne znamo sigurno kako je postala supruga tako neplemenitog kralja, ali očito nepoštovanje i idolopoklonstvo njezina muža nisu imali nikakav zagađujući utjecaj na njezin um. To je nagoviješteno imenom koje je dao njezinom sinu –

Ezekija, što znači „Jehovina snaga.” U ovome imamo još jednu ilustraciju apostolovih riječi: „Jer muž nevjernik posvećen je ženom i žena nevjernica posvećena je mužem, inače bi vaša djeca bila nesveta.” (1. Korinćanima 7:14.) Što se roditeljstva tiče, nagovještaj je da je Gospodinu drago priznati dijete kao potomka roditelja koji vjeruje, i stoga ono dolazi pod božansku providnost i brigu, sličnu onoj svog roditelja vjernika, do dobi diskrecije.

Kakvu lekciju imamo ovdje glede moći majke za dobro. Istina, u ovom slučaju kao supruga nije uspjela utjecati na svog muža na božansko poštovanje i pravednost, ali je očito imala oblikovni, kontrolirajući utjecaj na formiranje karaktera svog sina. Utjecaj supruge i majke koji je ispravno iskorišten vrlo je visoko cijenjen, ali neki su, ne uspijevajući pravilno cijeniti svoje privilegije i mogućnosti u kući, pokrenuli javne napore u zanemarivanju kućnih dužnosti – što je ozbiljna pogreška.

ČIŠĆENJE HRAMA

Lekcija govori o otvaranju hrama i čišćenju njegovih različitih dijelova, što je očito zahtijevalo šesnaest dana. To je vjerojatno uključivalo restauraciju

određenih mjedenih ploča i rubova za koje smo obaviješteni da ih je kralj Ahaz uklonio s oltara i stolova za upotrebu na drugim mjestima; ali šesnaest dana ionako ne bi bilo predugo za pravilno čišćenje zgrade. Podsjećamo, povijest kaže da je prije vladavine kraljice Elizabete, dok je Velika Britanija bila pod vlašću Rima, katedrala svetog Pavla u Londonu korištena kao svojevrsna tržnica, na kojoj su po prolazima prolazili magarci s teretom (prethodno i naknadno korišteno za bogoslužje), a bilo je i krađa te unajmljivanja slugu itd., što je bio dio redovne rutine. Očito je vrlo lako za bilo koji narod izgubiti svoje poštovanje prema Bogu i svetim stvarima, a takav gubitak ne samo da treba osuđivati u narodu, već osobito u srcima pojedinaca, jer s gubitkom poštovanja odlazi i jedna od mentalnih kvaliteta koje najviše pomažu moralnom i vjerskom životu.

Obnovu hrama za službu Božju proslavili su kralj Ezekija i vladari grada i knezovi naroda s velikom revnošću, jer doista se čini da je cijela nacija u određenoj mjeri došla do spoznaje svog lošeg stanja i potrebe za uzdizanjem. Naša lekcija nastavlja s opisom posebne žrtve za grijeha za grijeha naroda. Činjenica da je žrtvovano sedam junaca, sedam ovnova itd. umjesto po jednog od svakoga, samo bi značilo da je to trebalo intenzivirati stvar, jer sedam je simbol savršenstva ili potpunosti.

Ovo nije bila redovita žrtva na Dan pomirenja, jer je bila u travnju umjesto u rujnu, ali možemo biti sigurni da nijedna žrtva na Dan pomirenja nije bila prinošena u hramu dugi niz godina – tako su temeljito kralj i nacija pod njegovim vodstvom odbacili Gospodina i milosne aranžmane koje je učinio za njihov oprost i zajedništvo s njim. Budući da je ispravan datum za pomirenje grijeha prošao, bez sumnje je bilo dovoljno prikladno da se žrtve prinose sredinom godine umjesto da se čeka početak nove godine; ali izvršeno pomirenje ne bi vrijedilo dvanaest mjeseci, nego samo ostatak godine u kojoj je prineseno. Ezekijin velikodušni duh očituje se u njegovim uputama svećeniku da se isto pomirenje treba izvršiti ne samo za narod judejskog kraljevstva nego i za one iz deset plemena koja su se od njih odvojila.

ČIŠĆENJE DUHOVNOG HRAMA

Iz ove se pripovijesti mogu izvući duhovne pouke za Crkvu. Antitip ne bi bio čišćenje i briga o crkvenim zgradama, kapelicama, katedralama itd., iako je sigurno dovoljno ispravno da se svaka zgrada koja se koristi za bogoslužje Gospodina treba poštovati i održavati u pristojnosti i redu. Antitip židovskog hrama je duhovni hram o kojem apostol govoreći kaže: „Čiji ste vi hram ako Duh Božji prebiva u vama.” Primjenjujući lekciju na pojedinačni način, to bi značilo da ako je bilo tko od Gospodinovih ljudi u bilo

kojoj mjeri pao u svjetovnost, grijeh, štovanje mamona – idolopoklonstvo – zanemarivanje štovanja i služenja pravom Bogu u bilo kojoj mjeri ili stupnju, prije svega treba postojati čišćenje najbolje što možemo, reformacija, a zatim molba Bogu za pomirenje s njim, za oprost grijeha. Nije potrebno da prinosimo junce, jarce i ovnove, ali je potrebno da u takvoj reformaciji, takvoj pripremi za božanski oprost, dođemo pred Gospodina u zaslugi velike žrtve za grijeha koju je on odredio i koja je već prinesena – „jednom zauvijek.”

Primjenjujući lekciju na širem planu na Crkvu kao cjelinu, osvrćemo se u povijest i vidimo vrijeme kada je hram Božji bio potpuno predan idolopoklonstvu, kada je „stalna žrtva” ostavljena po strani, a mise, nove žrtve, „odvratnosti” u Božjim očima su zamijenjene, a čak je i oblik pobožnosti bio gotovo zastario i istisnut poganskim svetkovinama i karnevalima i štovanjem kipova, potpuno pogrešno shvaćajući božanski uređeno štovanje vjere. U Gospodinovoj providnosti velika reformacija je došla u dane Lutera, Melancthona i drugih, i ovo čišćenje Gospodnjeg hrama je još uvijek u tijeku, jer, nažalost, svi ostaci Antikrista još nisu uklonjeni.

DIO U SLUŽBI ZA SVAKOGA

„Mnogo praznovjerja, lažnih doktrina i gluposti još uvijek ostaje.” Kod mnogih se „misa” još uvijek štuje, ali, hvala Bogu, kod nekolicine se dragocjena krv prolivena jednom zauvijek za oprost grijeha ponovno ispravno cijeni. Neka cijelo Kraljevsko svećenstvo, posvećeni sljedbenici velikog Prvosvećenika naše profesije, budu na oprezu da učine sve što je u njihovoj moći za čišćenje hrama od svake ljage zablude, i neka svi antitipski leviti, kućanstvo vjere, pruže spremne ruke u ovom istom smjeru, surađujući za jedan veliki cilj koji će konačno biti osiguran – ne našim naporima, nego po onome koji je izjavio da će njegov utjecaj biti kao peračev sapun i kao vatra pročišćivača za pročišćavanje svih Levijevih sinova – pročistiti sve prave vjernike, kako bi na kraju mogli biti prihvatljivi dionici nebeskog Kraljevstva i njegova veličanstvena djela uzdizanja svih ljudi i izlijevanja blagoslova velikog pomirenja na sve obitelji Zemlje.

Djelo ponovne uspostave prave religije o kojem smo pričali u našoj lekciji nije se smjelo izvršiti na žalostan način, već s radošću i slavljem. Svećenici i leviti nastavili su s različitim dijelovima posla, a glazbeni instrumenti i Davidovi psalmi izražavali su radost onih koji su se radovali novom poretku stvari. Kralj i narod pokloniše se Gospodinu poklonivši svoja srca nevidljivom umjesto idolima i djelu svojih ruku. Kralj Ezekija, očito se obraćajući narodu, rekao je: „Sada ste se posvetili Jehovi; približite se i donesite

žrtve i žrtve zahvalnice u Dom Jehovin.” I zajednica je donijela žrtve i žrtve zahvalnice; i svatko onaj tko je bio voljna srca donio je žrtve paljenice.

Tako je i danas s Gospodinovim istinski posvećenim narodom. Radujući se što su oslobođeni

grešaka i grijeha iz prošlosti, oni se raduju štovanju Gospodina uz žrtve zahvalnosti i hvale i istinsko štovanje. Neka to sve više bude stav onih koje je Gospodin blagoslovio otvaranjem očiju razumijevanja i povratkom u njegovu naklonost.

EFRAIMOVO SUŽANJSTVO

– 2. KNJIGA O KRALJEVIMA 17:6-18 – 11. PROSINCA –

Ključni tekst: „Lice je Gospodnje protiv onih koji čine zlo.” – 1. Petr. 3:12.

EFRAJM je bilo ime desetoplemenskog kraljevstva Izraela, kao što je Juda bilo ime dano dvoplemenskom kraljevstvu istog naroda. Naša lekcija govori o tome kako je, u božanski određeno vrijeme, Efrajim bio potpuno svladan kraljevstvom Asirije. Narod lišen oružja, iako se s njim inače dobro postupalo, deportiran je u zemlje pod asirskom kontrolom, dok su se drugi narodi koje su Asirci osvojili naselili u zemlji Izrael. Cilj osvajača očito je bio slomiti nacionalni duh i svesti razne pokorene narode na neku vrstu kmetstva, kako bi se bolje ubirali porezi ili prihodi za asirsku riznicu. Vjerojatno ljudi nisu bili u lošijoj situaciji u pogledu njihova materijalnog blagostanja, jer ih se nije tretiralo kao robove, već kao iseljenike i doseljenike.

Stoljećima je Efrajim, desetoplemensko kraljevstvo, osobito nakon Salomonove smrti, bilo krajnje izopačeno: ne degradiranije, možemo pretpostaviti, od okolnih naroda, ali je njihova izopačenost bila opakija, više za osudu, zbog većih privilegija, blagoslova, znanja i mogućnosti koje im je Gospodin dao kao potomcima Abrahama, Izaka i Jakova, i nasljednicima velikog saveza vezanog zakletvom sklopljenog s Abrahamom i potvrđenog Izaku i Jakovu. Čitajući Gospodinovo postupanje s Efrajimom i Judom, čovjek je začuđen kada primijeti njihovu opću sklonost prema idolopoklonstvu, i to usprkos božanskim kaznama, ispravkama itd., koje očito utječu samo na nekolicinu. Razmišljajući o ovim stvarima, trebamo se prisjetiti da su okolni narodi bili još više ogrezli u idolopoklonstvu i njegovim požudnim orgijama, koje su se prakticirale u ime obožavanja. Ovi drugi narodi nisu bili posebno kažnjavani zbog idolopoklonstva kao što je to bio slučaj s Izraelom, ali im je bilo dopušteno praktički krenuti putem koji su odabrali, kao što apostol objašnjava u Rimljanima 1:28: Bog ih je predao pokvarenom umu i činjenju stvari koje nisu prikladne jer ga nisu htjeli zadržati u svom umu.

Efrajimovo zatočeništvo treba promatrati s istog stajališta. Bilo je to Božje napuštanje desetoplemenskog kraljevstva, njegovo dopuštenje da oni imaju svoj put i da ih od sada prema njemu tretiraju kao pogane – bez posebne kazne. Upravo su u tom smislu i samo u tom smislu ta plemena bila „izgubljena.” Smješteni u raznim dijelovima Asirije,

postupno su se asimilirali sa stanovništvom koje ih je okruživalo i izgubili identitet kao Izraelci, stupajući u brak sa svojim susjedima.

Upravo zbog njihova neuspjeha da ga cijene, zbog žudnje za lažnim bogovima i lažnim obožavanjem i više ili manje miješanja ovih lažnih obožavanja s pravim obožavanjem, Bog je povukao svoju milost. Ističe se da ih Bog nije odbacio a da ih nije ukorio, kaznio i poslao im poruke proroka i vidioca. Vidiocima je Gospodin dao proročanska viđenja i na njima izgrađene poruke, i po prorocima im je slao upute i upozorenja, ohrabrenja i prijetnje. Među njima su bili Ilija i Elizej, a kasnije Jona, Amos i Hošea. Kroz sve to Gospodin je upozoravao i opominjao. Preko Hošee Gospodin im je uputio posebno ljubazan poziv s ljubavlju kao otac djeci – „Kako da te dam, Efrajime? Kako da te predam, Izraele? Kako da tebe učinim poput Adme?” – opustošena soba. Opet čitamo, „Efrajim se napasa vjetrom” – „Ozdravit ću ih od njihova odmetništva, ljubiti ću ih dragovoljno.” Ove su poruke doista imale utjecaja na nekoliko pojedinaca u naciji, ali nisu utjecale na ljude u cjelini, niti su dovele do reformacije, kao što naša lekcija izjavljuje (redak 14), „Ali oni nisu htjeli poslušati nego su otvrdnuli vratove svoje poput vratova očeva njihovih... I odbacili su njegove odredbe i njegov savez što ga je sklopio s očevima njihovim i svjedočanstva njegova kojim je svjedočio protiv njih, te su slijedili ispraznost,” itd. Tvrdoća vrata ovdje je figura govora nedvojbeno izvučena iz krutosti vrata jarma neposlušnih bikova – neukrotivih, samovoljnih, koji mrze svaki pokušaj da ih se okrene na pravi put.

Pogrešan put ljudi dalje je objavljen u izjavi da ne samo što su obožavali lažne bogove, već su svoje sinove i kćeri tjerali kroz vatru, koristili proricanje i čarolije, i prodali se da čine zlo u očima Gospodnjim. Postali su robovi svojih strasti i samoobmana, i bili su toliko zavedeni od zlih duhova da su ovo spaljivanje vlastite djece smatrali prihvatljivim žrtvama lažnim bogovima. Bilo je dobro da prestanu sve njihove pretenzije da budu Božji ljudi; bilo je dobro da ih se premjesti na nove scene, među strance, gdje bi pod novim uvjetima njihovi umovi bili inače angažirani, iako bi to trebalo biti potpuno otuđenje od Boga.

GLEDANO S BOŽANSKOG STAJALIŠTA

Postoji samo jedno stajalište s kojeg se povijest Izraela može ispravno razumjeti i shvatiti: naime, Izraelovo nasljedstvo u Abrahamovu savezu. Sve Božje postupanje s Jakovljevom djecom imalo je za cilj odabir dva Abrahamova sjemena – prirodnog i duhovnog sjemena. U tu svrhu urotila su se njihova nacionalna iskustva – pronaći u tom narodu određene plemenite, odane duše pune poštovanja, kao što su David, Jonatan i svi sveti proroci, i pripremiti taj narod disciplinama, obrezivanjem itd., da bude narod kome će se Mesija prvi predstaviti i među kojima će naći dobar „ostatak” spreman da budu njegovi sljedbenici.

Odvajanje deset plemena od dvaju plemena nakon Salomonove smrti bio je važan korak u ovom odabiru. Gospodin je unaprijed jasno rekao da će Zakonodavac kojeg je obećao doći iz Judeje, i stoga su svi Izraelci doista u desetoplemenskom kraljevstvu morali s čežnjom gledati prema Judi kao krajnjem cilju svojih nada – Mesija, i ispunjenje Abrahamova saveza preko njega. Kroz promjenjivu povijest ova dva kraljevstva veća religiozna vjera i gorljivost uvijek su se mogli naći u Judi, i postupno su se mnogi religiozniji u Efrajimu preselili u Judu i poistovjetili se s njom, zbog većih vjerskih privilegija i blagoslova koje su tamo uživali. Tako je Juda na kraju predstavljao kremu nacije, a zapisi pokazuju da nije samo Ezekija, judejski kralj, bio naklonjen svojoj braći Efrajimu i dao im dobrodošlicu na vjerske skupštine, nego da su i drugi kraljevi, njegovi prethodnici, činili na sličan način. Tako gledano, Efrajimovo sužanjstvo bilo je samo odbacivanje obranog mlijeka nacije, i kao što smo već vidjeli zapravo nije bilo nimalo na njihovu štetu što se tiče materijalnih interesa. Njihovo oduzimanje božanske naklonosti u odnosu na Abrahamov savez bilo je ono što je bilo posebno žalosno.

Kada je dosta vremena nakon toga kraljevstvo Jude bilo svrgnuto, a njegov narod na sličan način odveden u zarobljeništvo i na sličan način raspršen među narodima koji su činili babilonsko carstvo, to je bilo samo provođenje daljnjeg razvoja božanskog plana. Ovim posljednjim udarcem Gospodin bi uklonio sve koji su više puzali, senzualnije i svjetovnije nastrojene ljude. Opustošenje zemlje tijekom sedamdeset godina omogućilo je svima koji su željeli da zaborave izvorni zavjet čiji su nasljednici, dopustilo im je da stupe u brak s narodima oko sebe ako su htjeli, dopustilo im da se nasele i napreduju i budu zadovoljni u svojim novim domovima; a onda je Gospodin u svojoj providnosti otvorio put za sve one koji nisu bili zadovoljni dobrim zemaljskim dijelom koji su uživali da se vrata u svoju zemlju – opustošenu zemlju.

Možemo lako vidjeti da se nitko od njih ne bi vratio pod takvim uvjetima osim onih koji su imali snažnu vjeru u Gospodina i u izvorni savez vezan zakletvom

sklopljen s Abrahamom i potvrđen Izaku i Jakovu i naciji. Svi bez vjere i svi slabe vjere, svi bez revnosti, sigurno će smatrati da im je mnogo u korist na svaki način da ostane gdje su bili. I tako nalazimo da je samo 55 000 od svih milijuna tih dviju nacija stalo vratiti se u obećanu zemlju – jer u Gospodnjoj providnosti proglas kralja Kira dopustio je svim Izraelcima iz svakog plemena da se vrata u svoju zemlju. Vjerni koji su se vratili bili su sama krema tog naroda, a njihovi nasljednici, kojima se naš Gospodin Isus predstavljao kao kralj, predstavljali su po mnogočemu najplemenitije i najbolje ljude na svijetu. Ne treba nas pogrešno shvatiti: dok se većina Efrajima i Judeje pomiješala s poganima, drugi su sačuvali svoj identitet kao Izraelci bez povratka u Palestinu, baš kao što danas vidimo Izraelce u svakom dijelu svijeta kako čuvaju svoje vjerske institucije i vjeru. Ali tada je svaki sačuvao svoj plemenski identitet, dok su sada sve plemenske linije izgubljene i izbrisane. Apostol je o njima ponekad govorio kao o „naših dvanaest plemena raspršenih” – ne izgubljenih nego raspršenih, kao danas. Jedini izgubljeni su oni koji su postali pogani, potpunim zanemarivanjem osobitih karakteristika nacije, od kojih je po božanskom uređenju obrezanje bilo jedno.

Naša lekcija gledana s ovog stajališta je isplativa. To nam pokazuje da Bog ostvaruje svoj veliki i prekrasni plan. Oni koji su povlašteni u tom planu nisu prisiljeni, iako se s njima ljubazno postupa i apelira na njih; niti njihovo zanemarivanje ili odbacivanje božanske naklonosti ne zaustavlja razvoj božanskog plana.

„Bog na tajanstven način pokreće svoja čuda da bi ih učinio.”

ANALOGIJE U DUHOVNOM IZRAELU

S razlogom možemo očekivati analogije u duhovnom Izraelu i nalazimo ih. Prva epoha povijesti Crkve u dane apostola bila je ubrzo nakon njihove smrti praćena velikim „otpadanjem” od vjere i jednostavnosti izvorne ustanove; slijedile su kazne, progoni itd., i konačno je velika većina otišla u sužanjstvo u svijet – u Babilon. Za njih je štovanje likova, svetišta i slika te prinošenje tamjana i paljenje svetih svijeća bilo povezano s velikom lažnom žrtvom – „žrtvom mise” – „gnjusobom koja pustoši.”

Postupno je Gospodin odvojio od tog sistema zbrke i pogreške nekolicinu koji su bili pravi duhovni Izraelci. Protestantizam je tako postupno rastao, i u nekim je aspektima više od grčke i rimske crkve predstavljao istinske nade i izgled kršćana; a ipak je u protestantizmu pronađeno mnogo toga što je u Božjim očima bilo za osudu, mnogi koji su imali samo oblik pobožnosti bez moći, ali neki – proporcionalno veći broj nego u papinstvu – pronađeni su srcu odani Gospodinu i željni upoznati njegovu volju i plan.

Ovi odnosi s nominalnim duhovnim Izraelom u proteklih osamnaest stoljeća postupno odvajaju Gospodinu pobjedničku klasu i pripremaju mu ostatak u njegovoj drugoj prisutnosti. Reformacijski pokret okupio je iz papinstva doista većinu odanih duša u to vrijeme: a sada u vrijeme žetve ovog doba zrela pšenica se skuplja od „cijelog Izraela,” od katolicizma kao i od protestantizma, iako zbog prethodnih prosijavanja itd., mnogo će veći dio, kao što se moglo očekivati, biti prikupljen od protestantizma – pravih Izraelaca u kojima nema lukavstva.

„ČUVAJTE SE IDOLA”

Apostolove riječi: „Čuvajte se idola” nisu nipošto besmislene za duhovni Izrael. Posvuda oko sebe vidimo idolopoklonstvo – ne na istom niskom planu kakvo se prakticalo u stara vremena, ali idolopoklonstvo ipak. Neki se klanjaju idolu bogatstva, drugi svetišu slave, a općenito duh svjetovnosti guta vrijeme, talent i utjecaj civiliziranog svijeta, koji javno tvrdi da je kršćanstvo – Kristovo kraljevstvo – duhovni Izrael. Kao što je prirodni Izrael imao svoje gajeve i toteme, neke obične, a neke uklesane, tako mnogi duhovni Izraelci danas za svoje toteme imaju različite vjeroispovijesti različitih

denominacija postavljenih u prošlosti. Mase se njima klanjaju s bezobzirnim poštovanjem, uglavnom zanemarujući Svemogućeg i Riječ njegova svjedočanstva, koja Riječ kori sva takva pogrešna predstavljanja božanskog karaktera i plana.

Danas u nominalnom kršćanstvu nemamo doslovnog Moloha od mjedi, užarenog unutarnjom vatrom, s otvorenim rukama da primi djecu u svoj zagrljaj, kao što je imao stari Izrael, ali umjesto toga imamo Moloha u mnogo većoj mjeri – mnogo gore krivo predstavljanje jedinog pravog Boga, čiji je karakter mudrost, pravda, ljubav i moć. Danas u umovima ljudi, poštovano od mnogih, imamo mentalne imaginacije boga užarenog plamenom pakla ili čistilišta i vizije milijuna koji pate u njegovom zagrljaju. Kako je strašna ta pomisao! Kako sramotno za Boga! Kako očito djelo Protivnika i potpuno protivno milostivim porukama koje je Gospodin toliko puta slao, ne samo preko starih proroka nego i preko svoga Sina i apostola, „govoreći mir po Isusu Kristu” i uvjeravajući nas u njegovu ljubav, kako se očituje u velikoj otkupiteljskoj žrtvi, i o njegovoj namjeri da blagoslovi svijet kroz proslavljenog Krista određujući „vremena obnove svega što su govorila usta svih svetih proroka od postanka svijeta.” – Djela 3:21.

